

Internauci piszą

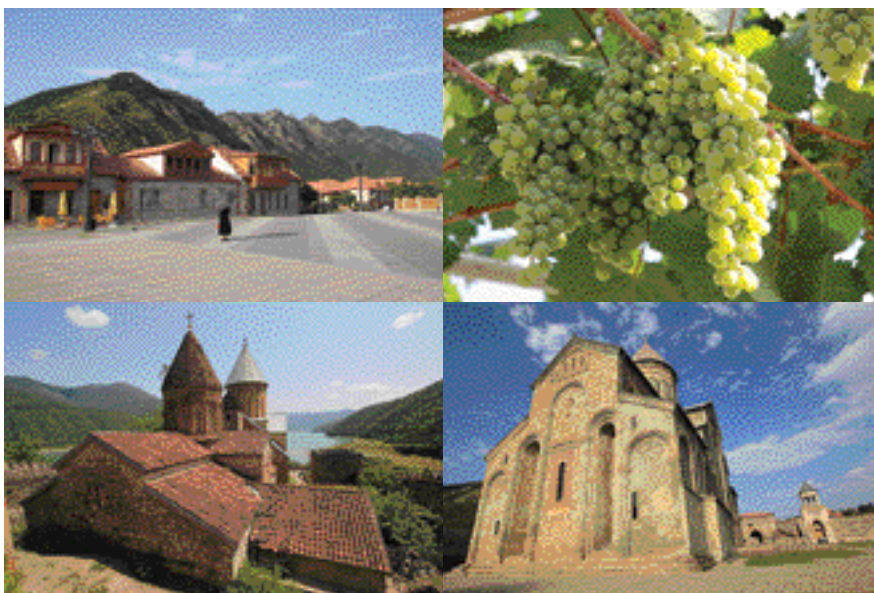
GAUMARDŽOS GRUZJA

Gdzie nas jeszcze nie było? Na Wschodzie! Tym razem decydujemy się na Gruzję. Przed wyjazdem czytam książkę Marcina Mellera pt. „Gaumardžos” i nastawiam się na imprezę w gruzińskim stylu, pośród gór Kaukazu

[TEKST: ROBERT GONDEK]

Kierunek Batumi i Kazbegi. Łapiemy stopa. Nie jest łatwo, marszrutki i samochody wypełnione są po brzegi, a żaden kierowca nie jest chętny, żeby zabrać 3 osoby z plecakami. Stoimy dobrą godzinę, aż w końcu zatrzymuje się taksówka i po krótkich targach za 40 lari zabiera nas do Ananuri. To nie Kazbegi, ale przecież musimy się stąd jakoś ruszyć. Wielki gość w mercedesie gdzieś dzwoni. Po chwili podjeżdża do nas samochód, kierowcy coś krzyczą między sobą, auto rusza za nami. Nagle zjeżdżamy w boczną drogę – a oni za nami. Mamy problem? W coś się przypadkiem wplątaliśmy? Na szczęście nie. Jedziemy tylko zatankować gaz. Po chwili wracamy na autostradę. Muzyka w samochodzie gra coraz głośniej, wielki Gruzin śpiewa, ale gadać z nami jakoś nie ma ochoty. Droga robi się węższa, pojawiają się coraz wyższe góry. Jedziemy wzdłuż rzeki, a właściwie to pędzimy na złamanie karku.

W końcu docieramy nad turkusowe Jezioro Żinwalskie. Robi się niezły upał. Prosimy napotkaną babinkę o popilnowanie naszych bagaży i postanawiamy, że pokrećmy się po terenie twierdzy Ananuri. Po krótkiej przerwie w podróży znowu zabieramy się za łapanie stopa. Samochody nie jeżdżą już tu jednak tak często, chociaż droga prowadzi do granicy z Rosją i do Władykałkazu. To tłumaczy ilość samochodów rosyjskich, z Armenii i Azerbej-

dżanu. Czasem pojawiają się na jezdni niezłe złomki z dawnych czasów m.in. łady i wołgi. Wszystkie samochody są niestety wypchane pasażerami do granic możliwości. Słońce pali mocno i znów nikt nie zamierza nas zabrać w trasę. Zrezygnowani nie machamy już nawet na wszystkie pojazdy. Opuuszczamy też przejeżdżającą lawetę. A tu, ku naszemu zdziwieniu, laweciarz sam się zatrzymuje i pyta, czy nas podwieźć i dokąd. Jasne, do Kazbegi! Ale jak mamy się zmieścić? Okazuje się, że to nie problem. Plecaki lądują z tyłu na lawecie przywiązane byle jak do barierki, a my pakujemy się do kabiny. We czwórkę pędzimy w górę rzeki Aragwi. Jest trochę ciasno, ale cieszymy się, że nie musimy już czekać na drodze. Naszym kalekim rosyjskim wdajemy się w miłą pogawędkę. Po raz kolejny potwierdza się opinia o przyjaznych Gruzinach. Już mamy obiecaną nocleg w Kazbegi i oprowadzenie po Tbilisi po powrocie. Wjeżdżamy coraz wyżej we wsłaniałe zielone góry Kaukazu. Serpentynty robią wrażenie. Kierowca o imieniu Acziko nie zwalnia i z taką prędkością, z jaką laweta daje radę, wspinamy się w coraz wyższe rejony. Mijamy kurort narciarski ze zdezelowanymi budynkami i wyciągiem, a końca góry wciąż nie widać. Zatrzymujemy się na punkcie widokowym i wychodzimy na jeden z trzech wystających nad urwisko betonowych pomostów. Czas jed-

nak ruszać dalej – to jeszcze nie koniec podjazdu. Kończy się natomiast asfalt, zasuujemy więc paskudnie dziurawymi serpentynami. W końcu jedziemy w dół, mijamy przełęcz i zjeżdżamy w dolinę, w której leży Kazbegi. Widok na wsłaniałe, zielone wzgórza zapiera dech w piersiach. Tak samo jak ta droga, którą pędzimy na złamanie karku. Mijamy długie tunele przyklejone do zboczy. Zimą jeździ się nimi, aby nie utknąć w ogromnych zalegających tu zaspach śnieżnych, które sięgają czasem aż 10 m wysokości. Zatrzymujemy się na chwilę przy pomarańczowych skałach, z których wypływa mocno zmineralizowana woda. Smakuje trochę jak nasza Muszynianka. Napełniamy pustą butelkę i ruszamy w dół. Wyprowadzamy na trzeciego, podskakujemy na wybojach, droga pełna jest atrakcji. Mijamy ze trzy wioski i wszechobecne krowy, które za nic sobie mają ruch uliczny i spokojnie wylegują się na jezdni, ucinając sobie drzemki na mostach. Ale jakoś ani my krowom, ani krowy nam w niczym nie przeszkadzają. W końcu docieramy do spowitego mgłą Kazbegi...

Cały tekst **Roberta Gondka** przeczytać można na stronie: [PODOZROZE.pl](http://podozroze.pl)
Autorowi artykułu gratulujemy, otrzymuje on aparat Fujifilm FinePix XP50.

ZASADY KONKURSU

Podróżujesz po Polsce, Europie lub egzotycznych krajach? Lubisz opisywać swoje przygody? Jeśli tak, to zamieść relację ze swojego wyjazdu na www.podozroze.pl

1. Zarejestruj się na portalu podozroze.pl
2. W zakładce Wasze Wyprawy dodaj relację ze swojej podróży

3. Opisz ją ciekawie, dodaj praktyczne informacje
4. Twoja relacja powinna liczyć od 3 tys. do 15 tys. znaków
5. Do tekstu dodaj od 1 do 5 zdjęć
6. Preferowana szerokość zdjęcia do 1000 pikseli, wielkość pliku do 400 kB, format: jpg

Najlepsze prace zostaną nagrodzone aparatami Fujifilm FinePix XP30. Co miesiąc relacja z podróży laureata pierwszego miejsca dodatkowo znajdzie się na łamach miesięcznika „Podróż”. Szczegóły dotyczące konkursu i nagród w regulaminie na stronie www.podozroze.pl

